

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. H. T., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
bytem X,
zastoupený: JUDr. Zdeněk Veber, advokát,
sídlem Purkyňova 593/10, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 26. 10. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2022, č. j. OAM-654/ZA-ZA11-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 4. 7. 2022 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce dne 18. 7. 2022 v zaprotokolovaném výsledku uvedl, že pracoval na základě víza v Rumunsku, a to od ledna 2021 do ledna 2022. Když nedostal další práci od zaměstnavatele, pro něhož v Rumunsku pracoval, odjel do České republiky, ovšem bez oprávnění k pobytu. Dne 28. 7. 2022 obdržel žalovaný správní orgán informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na základě toho žalovaný rozhodl tak, že Rumunsko je

státem příslušným k posouzení azylové žádosti žalobce podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).

2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. V ní namítal žalobce následující: žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí střídá pojmy „Vízum“ a „Povolení k pobytu“. Na straně druhé v prvním odstavci žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že v Rumunsku žalobce pobýval na základě uděleného víza a na straně čtvrté v prvním odstavci téhož rozhodnutí je uvedeno, že žalobce byl do dne 17. 1. 2022 držitelem rumunského povolení k pobytu. Zde se žalobce domníval, že je rozhodnutí žalovaného správního orgánu zmatečné a nepřezkoumatelné, když se jedná o dva zásadní pojmy, přičemž posouzení na základě jakého rozhodnutí pobýval na území Rumunska, je pro posouzení dané věci zásadní. Dále se žalobce domníval, a to s odkazem na ustanovení čl. 12 Dublinského nařízení, že je příslušným státem pro rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany právě Česká republika. K otázce postupu žalovaného správního orgánu podle čl. 17 Dublinského nařízení pak žalobce uvedl, že přezkoumání jeho osobních poměrů bylo zcela nedostatečné a tendenční. Žalobce se nemá kam vrátit. V Rumunsku mu vypršelo platné vízum a nemá tam žádné zázemí. Zcela jistě bude podle žalobce následovat vyhoštění žalobcovy osoby z Rumunska do země původu, tj. Vietnamu. Ve Vietnamu pak žalobce má příbuzné, kteří mu přispěli i za cenu zadlužení na jeho cestu do Evropy. Tento svůj závazek je žalobce povinen splatit. Současně, s ohledem na jeho opuštění Vietnamu, mu hrozí v případě návratu do vlasti trestní stíhání. Žalovaný správní orgán zcela ignoroval zjišťování rozhodných skutečností, zda žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a současně, zda nejsou podklady pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. K otázce možnosti tzv. humanitárního azylu se žalovaný správní orgán rovněž nevyjádřil. Velká část obyvatelstva Vietnamu žije pod hranicí chudoby a bez zázemí, které žalobce ve svém domovském státě postrádá. Lze očekávat, že bude žít na ulici bez šance na jakékoliv zlepšení.
3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 11. 2022 žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek a nadále trval na správnosti napadeného rozhodnutí s následující argumentací: z obsahu spisových materiálů a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Rumunsko dne 28. 7. 2022 uznalo svou příslušnost k posouzení této žádosti. Žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného a bezprostředně závazného Dublinského nařízení. Použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl žalovaný k prokázanému závěru, že v daném případě je k řízení o udělení mezinárodní ochrany příslušné Rumunsko. Toto rozhodnutí je také podle žalovaného podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Podle přesvědčení žalovaného žalobci v Rumunsku žádné mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nehrozí. Rumunsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv, a proto spravedlivého řízení se žalobci dostane i v Rumunsku. V průběhu azylové procedury žalovaný zjistil, že žalobce byl držitelem povolení k pobytu vydaného příslušnými státními orgány Rumunska platným do dne 17. 1. 2022, a proto je v jeho případě nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Dublinského nařízení. Pokud by žalovaný nepostupoval v souladu s předmětnými kritérii Dublinského nařízení, Rumunsko by žádost o předání žalobce zpět s nejvyšší pravděpodobností neakceptovalo. V době pobytu na území Rumunska žalobce musel pouze hledat

zaměstnání, s tamními státními orgány žádné potíže neměl. Dále se žalovaný neztotožňuje s tvrzením o zmatečnosti napadeného rozhodnutí. Na straně druhé v prvním odstavci napadeného rozhodnutí o vízu hovoří pouze žalobce (vizte obsah protokolu o pohovoru), přičemž z odpovědi příslušného rumunského orgánu ze dne 28. 7. 2022 vyplývá, že žalobci bylo v Rumunsku vydáno povolení k pobytu. Podle názoru žalovaného správního orgánu rovněž osobní poměry žalobce jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumány objektivním a dostatečným způsobem, přičemž žalobcem uváděné případné potíže v zemi původu nejsou podle žalovaného předmětem řízení.

4. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce cestoval za prací do Rumunska. V Rumunsku pracoval jako stavební dělník od roku 2021. Poté byl v lednu 2022 odvezen kamionem do ČR. O mezinárodní ochranu nikde v minulosti nežádal. Dne 4. 7. 2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný následně požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti k projednání žádosti žalobce. Dne 18. 7. 2022 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podanou na území ČR podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Rumunsko uvedlo, že žalobce obdržel povolení k pobytu na území Rumunska platné do dne 17. 1. 2022.
6. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení: *„Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“*
7. Žalobce nejdříve namítl zmatečnost a nepřezkoumatelnost ohledně současného používání termínů „vízum“ a „povolení k pobytu“ v žalobou napadeném rozhodnutí.
8. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť z napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu je patrné, že pojem „vízum“ byl užit s odkazem na vlastní slova žalobce z výslechu. Sám žalovaný správní orgán používá pojem „povolení k pobytu“, a to ve shodě s informacemi předloženými rumunskou stranou. Právě na základě sdělení Ministerstva vnitra Rumunska (došlého žalovanému správnímu orgánu dne 18. 7. 2022) je zjevné, že žalobce byl držitelem povolení k pobytu v Rumunsku platného do dne 17. 1. 2022.
9. Jak stojí v již citovaném ustanovení čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, konkrétně v první větě: *„Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.“* Toto ustanovení tedy dopadá i na žalobcův případ, včetně souvisejícího ustanovení čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení: *„Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o*

mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.“ K posouzení azylové žádost je tudíž příslušné Rumunsko.

10. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný dostatečně nezaobíral osobními poměry žalobce podle čl. 17 Dublinského nařízení. Žalovaný nevzal podle žalobce v potaz rizika, jimž bude čelit po návratu do své vlasti, tj. Vietnamu.
11. Tuto námitku shledal soud též nedůvodnou, neboť čl. 17 Dublinského nařízení nestanovuje ČR povinnost, ale, a to výslovně, možnost: „*Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*“ (vizte čl. 17 odst. 1 větu první Dublinského nařízení)
12. Případně: „*Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16.*“ (vizte čl. 17 odst. 2 větu první Dublinského nařízení)
13. Především však soud musí odmítnout žalobcovu argumentaci obavou z návratu do Vietnamu a z tvrzených hrozeb, jimž má ve své vlasti čelit. Otázka daného návratu totiž nebyla předmětem přezkoumávaného azylového řízení. Ani být nemohla. Ve věci žalobce jde pouze o to, který členský stát Evropské unie rozhodne o jeho azylové žádosti. Tímto státem příslušným podle čl. 12 Dublinského nařízení je Rumunsko, tedy jiný evropský demokratický právní stát, který posoudí relevanci žalobcových tvrzení z hlediska azylového práva. K tomu považuje soud za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26: „*Při výkladu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že [...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.*‘ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v

případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků.

14. Ve světle shora uvedeného je nadbytečné věnovat se věcně otázce věrohodnosti dalších žalobcových tvrzení, konkrétně těch týkajících se situace v žalobcově vlasti. Tato tvrzení budou totiž předmětem azylové procedury právě v Rumunsku.
15. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. prosince 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně